

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdeltagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 1 - nr. 2

Juni 1969

Ansvarshavende ledelse:

C.Juhl / Postbox 61 / 2880 Bagsværd

TESER OM DET KINISKE SPØRGSMÅL

Der har fundet et brud sted mellem Peking og Moskva efter 1960, der var det år, hvor 81 såkaldte kommunistpartier (inklusive Maos) udtrykte deres enighed med den krustjovistiske opportunistes program. I forskellige tekster, som vort parti har analyseret, viser Kina sin egen nationale variant af stalinismen: men til forskel fra de andre "nationale socialismer" med arabiske, cubanske eller jugoslaviske mærker, så fordrer den "kinesiske socialisme" at gøre op med det borgerlige rusland, at rejse sig til forsvar for Marxismen og genopstille verdensproletariatets rækker under sit eget skjold. Det er denne fordring, mere end det uundgåelige modsætningsforhold mellem den russiske og den kinisiske stat, der kræver vort svar. Thi hverken den sociale praksis eller den officielle politiske ideologi fra Pekingledernes side stræber mod en sejr for det kommunistiske program.

ØSTENS REVOLUTIONER: KARAKTER OG PERSPEKTIVER

1) Såvel i Kina som i Afrikas og Asiens andre tilbagestående lande har de to verdenskrige skærpet modsætningen mellem produktivkræfternes udvikling og de gamle produktionsforhold, der var gået i arv fra det patriarkalske regime.

I lang tid har nationale oprør og agraropstande fundet sted i overensstemmelse med de forudsigelser, marxismen gjorde siden begyndelsen af århundredet. På trods af proletariatets gentagne nederlag i de europæiske industribyer har de nationale bevægelser eksploderet i Østen således vist den revolutionære kraft i det modsætningsforhold, det kapitalistiske system har ophobet. Men som det idag er bevist af de tilbagestående landes voksende forsinkelse i forhold

til de højtindustrialiserede landes økonomiske udvikling, så kunne disse modsætningsforhold ikke blive løst indenfor de nationale rammer eller i form af et "borgerligt fremskridt" . De er produktet af verdenskapitalismen, dens ulige udvikling, af alle rigdommes akkumulation hos en håndfuld superindustrialiserede stater.

Det var netop under denne synsvinkel, at den Kommunistiske Internationale siden sit Manifest af 1919 stillede spørgsmålet om kolonierne: "Den sidste krig, som også var en krig mod kolonierne, blev samtidig en krig med koloniernes hjælp... Wilsons program ("havenes frihed", "nationernes forbund", "koloniernes internationalisering") stræbte, selv under den gunstigste udlægning, ikke mod andet end at forandre betegnelsen for kolonislaveriet. Koloniernes frigørelse er kun mulig samtidig med arbejderklassens frigørelse i industribyerne". Proletariatet er blevet slået og siden underkastet den borgerlige og pacifistiske ideologi; men imod den "sociale freds" og den "fredelige sameksistens" profeter må arbejderklassen drage denne sikre erfaring af Østens revolutioner: vold er altid historiens eneste jordemoder.

2) Uanset hvilken fremmed imperialistisk undertrykkelse der end måtte have været i Kina, så var det økonomiske og sociale modsætningsforhold, som imperialismen havde skabt der, ikke af en sådan karakter, at det kunne gøre Kinas revolution i sig selv til en "antikapitalistisk" revolution. Marxismen har altid anklaget den illusoriske småborgerlige "socialisme", som også de russiske narodnikere gik indfor og som idag udnyttedes af Maos "ekstremisme". Lenin sagde om de russiske narodnikere: "De lufter gerne nogle "socialistiske" fraser, men ingen bevidst arbejder kan lade sig vildlede af disse frasers betydning. I virkeligheden indeholder parolerne "ret til jorden", "ligelig deling af jorden", "jordens socialisering" ikke en dråbe af socialisme. Dette må forstås af alle dem, der ved, at vareproduktion og herredømme over markedet, penge og kapital ikke brydes, men tværtimod udvikles yderligere af ophævelsen af ejendomsretten og af en ny fordeling af jorden, uanset hvor "retfærdig" den måtte være.." (De politiske partier i rusland, 1912).

Bondens frigørelse fra naturalieøkonomiens bånd, - den "moderne" industris udvikling, der anvender reservekilderne af arbejdskraft og kapital, som tilføres fra et "moderne" landbrug, - skabelsen af et nationalt marked, og som kronen på værket lovprisningen af den "nationale enhed", af en "national kultur" og alle disse moderne betegnelser, der tillægges statsmagten: alt dette har altid været og vil altid være programmet for kapitalens akkumulation.

3) Langt fra at indskrænke sig til krav om en national og demokratisk stat under en borgerlig revolutionær bevægelse, så fastsætter marxismen tværtimod på den strengeste måde de sociale klassers rolle i enhver revolution. Tilsynekomsten af et industriproletariat i Kina, ligesom i det zaristiske usland og i Europa i 1848, betød for kommunisterne nødvendigheden af en klasseorganisation, der udnyttede det førborgerlige regimes kriser til sine egne politiske formål. Dette er linien i det Kommunistiske Partis Manifest og i Oktoberrevolutionen; den linie som Marx betegnede med navnet: "den permanente revolution". I sine Tillægsteser om kolonispørgsmålet understregede Roy på III Internationales II Kongres betydningen af dette perspektiv om selvstændig og fortsat kamp for proletariatet i kolonilandene: "Fremmedherredømmet hindrer til stadighed det sociale livs frie udvikling; derfor må revolutionens første skridt (i kolonierne) være at styrte dette herredømme. At støtte kampen mod fremmedherredømmet betyder ikke at underskrive det lokale borgerskabs nationale ambitioner, men derimod at åbne vejen for proletariatets frigørelse i kolonierne.. I sit første stadium vil revolutionen i kolonierne ikke være en kommunistisk revolution, men såfremt en kommunistisk avantgarde fra begyndelsen tager ledelsen, så vil de revolutionære masser blive ført i den rigtige retning og nå til det endelige mål gennem en gradvis erobring af revolutionære erfaringer".

Ved lige siden begyndelsen af revolutionen at indelukke det kinesiske proletariat i "de fire klassers blok" (det nuværende "folkedemokratis" politiske formel) har Maos parti betegnet hele det tilbagestående Østens brud med den storslåede taktik, der blev vist af den russiske bolsjevisme.

4) Revolutionens permanente udvikling, som skulle give magten til de tilbagestående landes proletariat, havde kun en mening for kommunismens endelige sejr, ifald det lykkedes den proletariske revolution at udbrede sig til kapitalens industrier. Marx skrev i andet forord til den russiske udgave af Manifestet, at Rusland kun ville kunne undgå den smertefulde periode med kapitalistisk akkumulation såfremt "den russiske revolution bliver signalet til en proletarisk revolution i Vesten, sådan at de begge kompletterer hinanden". Lenins Internationale havde ikke blot genoptaget dette perspektiv for Sovietrusland, men også udstrakt det til hele Asien. I Bakukongressens teser af 1920 hedder det: "Kun den fuldstændige triumf for den sociale revolution og for oprettelsen af den kommunistiske verdensøkonomi kan befri Østens bønder fra ødelæggelse,

fattigdom og udbytning. Derfor har de ingen anden udvej for deres befrielse end at alliere sig med Vestens revolutionære arbejdere, med deres sovjetrepublikker og bekæmpe på samme tid såvel de fremmede kapitalister som deres egne despoter (godsejerne og borgerskabet) indtil den fuldstændige sejr over verdensborgerskabet og indtil den endelige oprettelse af det kommunistiske regime". Det er bekendt, hvorledes stalinismen har vendt op og ned på denne tese, ved at gøre Ruslands økonomiske og diplomatiske succeser til det universelle kriterium for kommunismens fremgang. Peking går helt til bunds af renegatvejen: i stedet for at udpege det vestlige proletariats sejr som det eneste perspektiv for Østens sociale frigørelse, så lader Peking det internationale proletariats sag være afhængig af de borgerlige nationale oprørs udfald i Afrika og Asien.

5) Imod den stalinistiske teori om "opbygning af socialisme i USSR" og den taktiske forlængelse, som den udartede Internationale gav denne teori i Kina, har Trotsky haft den historiske fortjeneste at forsvare det fuldstændige syn på den revolutionære udvikling, der blev sat igang af den første verdenskrig og af Oktoberrevolutionen. Således erklærede han i sine teser af 1929 om den permanente revolution: "Den socialistiske revolution kan ikke fuldføres indenfor nationale grænser. En af de vigtigste årsager til det borgerlige samfunds krise er, at de produktivkræfter, det selv har skabt, har tilbøjelighed at bryde ud af den nationale stats rammer. Heraf følger de imperialistiske krige på den ene side og utopien om Europas forenede stater på den anden side. Den socialistiske revolution begynder nationalt, udvikler sig internationalt og fuldføres over hele verden".

Teorien om den permanente revolution anvendes således på hver enkelt stat med proletarisk diktatur, både når dens økonomiske strukturer er modne til visse sociale forandringer og når de endnu er meget tilbagestående. Det stalinistiske Rusland kunne ikke mere end Hitlers Tyskland tilkende sig den nationale ret til at "opbygge socialismen" indenfor sine grænser. Men på den anden side, fortsatte Trotsky, "så udelukker verdensrevolutionens udviklingsskema spørgsmålet om, hvorvidt lande er "modne" eller "umodne" til socialisme, som det hedder i den pedantiske opdeling, den kommunistiske Internationales nuværende program har fastsat. I det omfang kapitalismen har skabt verdensmarkedet, den verdensomspændende arbejdsdeling og de verdensomspændende produktivkræfter, så har den forberedt den samlede verdensøkonomi til den socialistiske opbygning".

DEMOKRATI OG PROLETARIAT: DET NATIONALE SPØRGSMÅL

6) Ved at oprette proletariats diktatur i et småborgerligt land, der hverken kendte til parlamentarisk regime eller udviklet kapitalisme, gav de russiske bolsjevikker et dødsstød til II Internationales reformisme, der havde gjort demokratiet og dets " fremskridt" til en absolut betingelse for " overgangen" til socialisme.

Et halvt århundrede efter nøjes man med at anse grundlovsreformer og demokratiske metoder for vejen til socialisme; selve socialismen defineres af renegaterne med borgelige betegnelser som "folkedemokrati" eller "hele folkets stat". De som har tilintetgjort Lenins Internationale har kun een parole og en trobekendelse tilbage: de forskellige " kommunistiske" partiers uafhængighed, ikke-indblanding i de "nationale" partiers indre anliggender.

Manifestet af 1919 forklarede II Internationales sammenbrud således: " I den periode (da II Internationale brød sammen) hvilede arbejderbevægelsens tyngdepunkt helt og holdent på den nationale grund, dvs. inden for de nationale staters rammer og baseret på den nationale industri og den nationale parlamentarisme." Vi benægter, at et sådant sammenbrud har været uundgåeligt for III Internationale. Verdenskapitalismen og de imperialistiske krige havde netop flyttet dette "tyngdepunkt" over på det internationale plan ikke bare for landene med fremskreden kapitalisme, men også for de undertrykte lande, hvor det nationale og koloniale spørgsmål blev stillet.

7) Det nationale spørgsmål opstår kun som et selvstændigt spørgsmål for den proletariske bevægelse i kapitalismens revolutionære fase, hvor borgerskabet går til angreb på magten for at fuldføre den sociale og økonomiske omdannelse. Under enhver af den udviklede kapitalismes faser udgør et arbejderpartis "nationale program", - der kræver en forbedring af den borgerlige stats repræsentative system eller af dens økonomiske base - , et program for samarbejde med klasse-fjenden og for "forsvar af fædrelandet". Netop derfor har marxismen altid afgrænset disse to faser af kapitalismen, der efterfølger hinanden, til geografiske områder.

"I Vesteuropa omfatter de borgerlig-demokratiske revolutioners epoke et ret præcist tidsmelleumrum, som går nogenlunde fra 1789 til 1871", sagde Lenin. "Dette er perioden med nationale oprør og med oprettelse af nationalstater. Efter denne periode havde Vesteuropa forandret sig til et system af borgerlige, nationale og sædvanligvi homogene stater. At ville lede efter retten til frit at indrette de

vesteuropæiske socialisters programmer idag, vil sige ikke at kende marxismens abc."

"I Østeuropa og i Asien er de borgerlig-demokratiske revolutioners epoke først begyndt i 1905. Revolutionerne i Rusland, Persien, Tyrkiet, Kina og krigene på Balkan udgør kæden af vor tids begivenheder i Østen".

Idag er denne fase ligeledes afsluttet for hele det afro-asiatiske områdes vedkommende. Overalt hvor der efter den anden verdenskrig opstod mere eller mindre "uafhængige" og mere eller mindre "folkelige" nationale stater, fremmer disse på mere eller mindre "radikal" vis kapitalens akkumulation. Af denne ene årsag kan den kinesiske "ekstremisme" ikke længere tilbyde sig som en national revolutionær bevægelses teori, men derimod som en borgerlig stats officielle ideologi, som et program for samarbejde med klassefjenden, med alt hvad dette medfører af "socialistiske" fraser.

8) Ikke engang i de borgerlig-demokratiske revolutioners fase skal kommunisterne gøre det "nationale spørgsmål" til det vigtigste, og de skal aldrig sætte dets løsning over klassens og den proletariske kamps interesser. Det revolutionære proletariat må aldrig glemme, at dets historiske opgave er at tilintetgøre den borgerlige stat og de kapitalistiske produktionsforhold for at opbygge et samfund, hvor klasserne vil forsvinde, og sammen med dem forskellene mellem stater og nationer.

Under sin udvikling river kapitalismen de nationale grænser ned med sine varer og med sine hære. Kapitalismen tilintetgør ejendomsforholdene, bryder nationernes betydning og påtvinger såvel de fremskredne lande som de undertrykte folkeslag sit verdensherredømme. Kommunisterne skal derfor ikke forvente af kapitalismen, at den skaber et harmonisk "forenede nationer", hvor forholdene mellem staterne ordnes i overensstemmelse med "folkeretten". De kunne derimod have håbet, at en omstyrtet verdenskapitalisme havde ladet Østen undgå fasen med kapitalistisk akkumulation og med oprettelse af borgerlige nationale stater.

Lenin sagde også: "Vi ved ikke om Asien før kapitalismens bankerot vil danne et system af uafhængige nationale stater efter europæisk model. Men een ting er ubestridelig, nemlig, at kapitalismen ved at genopvække Asien også der har fremkaldt nogle nationale bevægelser, at disse stræber mod at oprette nogle nationale stater, og at disse stater netop sikrer kapitalismen de bedste udviklingsmuligheder" (Om folkenes selvbestemmelsesret).

9) III Internationale havde forudsagt verdensrevolutionens forskellige udviklingsmuligheder:

- Samtidig sejr for proletariatet i Vesten og i Østen.
- Sejr for proletariatet i industribyerne samt uafhængighed for kolonierne under det nationale borgerskabs regering.
- Sejr for proletariatet i kolonierne samt forsinkelse af den kommunistiske revolution i Europa.

Men en sejr for en blokdannelse af klasser anså den ikke for et revolutionært og varigt perspektiv, som proletariatet i de tilbagestående lande skulle binde sin skæbne til. II Kongres' teser, som Roy specielt havde helliget Kina og Indien, stod i alle tilfælde fast på nødvendigheden af, at proletariatet skilte sig ud fra det "nationale" borgerskab:

I de undertrykte lande "eksisterer der to bevægelser, som for hver dag fjerner sig mere fra hinanden. Den første er den borgerlig-demokratiske og nationalistiske bevægelse, hvis program er den politiske uafhængighed indenfor den borgerlige ordens rammer; den anden er såvel de fattige og tilbagestående bønders som arbejdernes bevægelse, der kæmper for deres egen frigørelse fra enhver form for udbytning. Den første bevægelse forsøger, og hyppigt med held, at kontrollere den anden; men den Kommunistiske Internationale skal bekæmpe en sådan kontrol og fremme klassebevidsthedens udvikling hos arbejdermasserne i kolonierne".

10) Den kinesiske arbejderbevægelses historie og Kinas kommunistpartis politiske tradition er en fornægtelse af dette krav fra Internationale. Ved allerede siden 1924 at gå ind i Kuomintang gav det unge kinesiske kommunistparti sin tilslutning til "folkets tre principper", som var den asiatiske udgave af Lincolns formler ("en regering af folket, gennem folket og for folket") og af den borgerlige franske revolutions formler ("frihed, lighed og broderskab"). Som Trotsky har vist, havde foreningen af Kinas kommunistparti med det nationalistiske parti intet at gøre med de foreløbige alliancers taktik, som Marx anså for anvendelig i en borgerlig demokratisk revolution, og som bolsjevikkerne havde anvendt i Rusland. Det drejede sig derimod om en princip-tilslutning, som Mao Tse-tung fornyede ved hver "etape" af den kinesiske revolution, også efter Kuomintangs nederlag og tilintetgørelse; i 1945 erklærede han i sin rapport "Om koalitionsregeringen":

"Vore krav falder helt sammen med Sun Yat-sens revolutionære krav: at styrte de fremmedes åg over vor nation, - at tilintetgøre den feudale undertrykkelse, - at frigøre det kinesiske folk fra den

tragiske skæbne at være et folk, der lever i et kolonialt, halvkolonialt og halvfeudalt land, - at opbygge et uafhængigt, frit, demokratisk Kina, der er forenet, rigt og mægtigt, - en nydemokratisk stat, der er ledet af proletariatet, og hvis aktivitet hovedsageligt består i at frigøre bønderne: dvs. at opbygge staten på folkets tre principper af Sun Yat-sen. Det er det vi gør".

FRA DEN RUSSISKE REVOLUTION TIL KANTONKOMMUNEN:

MENSJEVISMENS REVANCHE

11) Det er ved analysen af begivenhederne i 1905, at bolsjevismen fandt bekræftelsen på sin taktik og skilte sig definitivt ud fra den mensjevikkiske retning. Lenin konstaterede, at i Rusland "er den borgerlige revolution umulig som en borgerskabets revolution".

Proletariatet kan altså ikke vente med at gå i kamp til borgerskabet har gennemført sin politiske eller sociale opgave (at styrte zarismen eller at ophæve den feudale ejendom). At tage ledelsen af den sociale bevægelse uden at indelukke den i borgerlige juridiske former (grundlovgivende forsamling) var meningen i parolerne: "arbejdernes og bøndernes demokratiske diktatur" og "al magt til sovjetterne". Resultatet af denne taktik blev ikke oprettelsen af et borgerligt demokrati men af proletariatets åbne diktatur.

Idet han bekæmpede teorien om den borgerlige revolutions "etaper", som Stalin allerede støttede dengang, erindrede Lenin i marts 1917 om indholdet i modsætningen mellem bolsjevikker og mensjevikker: "Vor revolution er borgerlig, derfor skal arbejderne støtte borgerskabet - siger de uduelige politikere i likvidatorernes lejr. Vor revolution er borgerlig - siger vi marxister - og derfor skal arbejderne åbne folkets øjne for de borgerlige politikeres løgne, undervise det i ikke at tro på de smukke fraser, og i kun at have tillid til sine egne kræfter, til sin egen organisation, til sin egen enhed og til sin egen bevægelse".

12) Stalinismen har anstrengt sig for at fornægte anvendelsen af Oktoberrevolutionens principper og lære i kolonilandene. Til dette formål støttede den en typisk mensjevikkisk fortolkning, ifølge hvilken det imperialistiske åg gjorde de tilbagestående landes "nationale" borgerskab mere revolutionært end det antif feudale russiske borgerskab. Denne Bucharins teori besvarede Trotsky således:

"En politik, der var uvidende om imperialismens undertrykkelse af Kinas indre liv, ville være fuldstændig falsk. Men ikke mindre falsk ville en politik være, der gik ud fra en abstrakt ide om national undertrykkelse uden at kende dens brydning i klasserne."

Imperialismen er i Kina en kraft af den største betydning. Denne krafts kilde ligger ikke i Yang-tses krigsskibe men i de økonomiske og politiske bånd mellem den fremmede kapital og det indfødte borgerskab (Den kinesiske revolution og Stalins teser, 1927).

Uden at foretage en analyse af klasseforholdene i Kina, såvel som i de andre kolonilande, var det umuligt at forstå hverken landbrugs-spørgsmålets indhold, komprador-borgerskabets fænomen eller den rolle, der udspillede af "krigsherrerne" og af de andre nationalistiske generaler som Chiang Kai-scek og Uan Tin-uei, i hvem Internationalen søgte efter nogle allierede og fandt nogle bødler.

13) "Asiens revolutioner har vist os den samme mangel på karakter samt liberalismens sædvanlige gemenhed, den samme absolutte betydning af de demokratiske massers uafhængighed, den samme præcise afgrænsning mellem proletariatet og ethvert borgerskab" (Lenin, Karl Marx' doktrin og dens historiske skæbne, 1913).

Dette var den lære, Lenin drog lige siden 1913 af de borgerlig-nationale revolutioners første bølge: Rusland (1905), Persien (1906), Tyrkiet (1908), Kina (1911). Kort før den anden revolutionære bølge endte i massakren på Kantons proletariat i 1927, sammenfattede Trotsky den bitre erfaring fra den taktik, Internationalen havde fulgt:

" Af Stalins teser følger, at proletariatet kun kan skille sig ud fra borgerskabet, når dette allerede har slået proletariatet tilbage, afvæbnet og halshugget det. Men det er netop sådan, den mislykkede revolution foregik i 1848. Man så proletariatet uden eget flag følge det småborgerlige demokrati, som igen blev slået efter det liberale borgerskab og ofrede arbejderne til Cavaignacs sabler. Hvor speciel den kinesiske situation end er, så genfinder man det væsentlige ved udviklingen siden revolutionen i 1848, og det med en så påfaldende nøjagtighed, at man skulle tro, den lære var tabt, der stammer fra 1848, 1871, 1905, 1917, fra USSRs kommunistiske parti og fra den Kommunistiske Internationale".

I virkeligheden var det ikke fremtiden for et "uafhængigt, rigt og mægtigt" Kina, der blev sat på spil under den kinesiske revolutions store kampe mellem 1924 og 1927, men derimod fremtiden for hele arbejderbevægelsen i kolonierne for en historisk periode, der blev uendeligt længere og mere smertefuld.

14) Ved at gå ind i Koumintang og sende sine "ministre" ind i den nationalistiske regering i Kanton, fulgte Kinas Kommunistparti ikke en dygtig taktisk manøvre for at forøge sin indflydelse, som Internationalen i Moskva fik det til at tro. Det gav afkald på sine principper

og underlagde sin aktivitet under borgerskabets nationale strategi. Stalin førte denne stillingtagen ud i sine yderste konsekvenser, og de "teser", han offentliggjorde i april 1927 mere end et år efter Ciang Kai-sceks første slag med kommunisterne, fik en "klassisk" form.

Tilslutningen til "folkets tre principper" medførte nemlig ikke kun den simple anerkendelse af abstrakte principper, "arbejdernes og borgernes fælles tro på den nationale bevægelse". Ifølge Sun Yat-sens doktrin svarer der til de "tre principper" "tre etaper" i den borgerlige revolutions udvikling:

- Den første "militære" etape skulle overføre nationalismens princip til praksis gennem en forening af Kina.
- Den anden, den "opdragende", skulle forberede folket til politisk demokrati.
- Den tredje skulle endelig oprette dette demokrati og indføre "folkets velfærd".

I sine "teser" genoptog Stalin de samme "etaper" idet han døbte dem: antiimperialistisk, landbrugsmæssig, sovjetisk. Først massakren på det kinesiske proletariat betegnede for ham afslutningen på den "første etape", under hvilken kommunisterne hverken skulle stille spørgsmålet om landbruget eller om at gå ud af Kuomintang. Alle de stalinistiske partier genoptog denne politik i kolonilandene. I Kina, hvor den blev anvendt for første gang, viste den sig åbenlyst at være et klasseforræderi, da den prisgav de proletarer, der havde gjort oprør i de største industricentre, til Ciang Kai-sceks blodige undertrykkelse.

15) Nederlaget i 1927 ville stalinismen aldrig anse for andet end en "etape" i den borgerlige revolution i Kina og en "midlertidig" tilbagegang for arbejderbevægelsen. Vi afviser denne fortolkning. Klassekampene i den periode var så lidt "delvise", at de forandrede sig til en kamp mellem borgerskabet og proletariatet for at erobre magten, og nederlaget blev fulgt af den varige og fysiske udslettelse af hele den kommunistiske avantgarde. Som Trotsky sagde, vil den "demokratiske revolution" i Kina ikke siden have karakter af revolution men af borgerlig kontrarevolution. Endelig betegnede omvæltningen i 1927 Moskva-Internationalens fuldstændige fornægtelse af den bolsjevikiske tradition i alle østens lande. I direkte modsætning til Aprilteserne i 1917, med hvilke Lenin meddelte den russiske revolutions forestående sejr, står teserne af april 1927, hvor Stalin retfærdiggør Ciang Kai-sceks statskup med teorien om de revolutionære "etaper".

Imod den borgerlige og nationale historieskrivning skal marxismen genopstille sit proletariske og verdensomspændende syn på de borgerlige revolutioners historiske forløb:

- 1789-1871, borgerlig-demokratiske oprør i Vesteuropa (som også i Nordamerika og Japan).
- 1905-ca.1950, national-revolutionære oprør i Østeuropa og i hele det afro-asiatiske område; KUN EN proletarisk sejr: i Rusland.
- 1917-1927, den permanente revolutions verdensstrategi, med nederlag i Europa (1918-1923) og i Asien (1924-1927), som er forudsætningerne for den stalinistiske kontrarevolution i Rusland og i hele verden.

BØNDERNES "SOCIALISME" OG NYT DEMOKRATI

16) Marxismen har ikke blot afsløret teorien om den "demokratiske etape", men har også tilbagevist, under "landbrugsetapen", den af Stalin foranledigede anvendelse af parolen "arbejdernes og bøndernes demokratiske diktatur" for at dække over regeringsalliancen med Kuomintangs venstrefløj. I sin afsluttede form er denne teori blevet den "nydemokratiske", der fuldstændigt har forladt den marxistiske opfattelse af enhver stats klassenatur.

"De talrige statssystemer i verden kan reduceres til tre grundlæggende arter efter deres politiske magts klassekarakter: 1. republikker under borgerligt diktatur; 2. republikker under proletariats diktatur; og 3. republikker under flere revolutionære klassers fælles diktatur... I de koloniale og halvkoloniale landes revolutioner er der under en hvis historisk periode kun een form, der kan anvendes til at organisere staten, nemlig den tredje, som vi kalder republik af nyt demokrati" (Mao Tse-tung, Om nyt demokrati). Lenins Internationale har aldrig opfordret koloniernes proletarer til at grundlægge sådanne stater, der ligger "mellem" borgerskabets og proletariats diktatur, ligesom vi benægter, at der efter 40 års "antiimperialistiske fronter" eksisterer eller har eksisteret en eneste sådan stat. Erfaringen med magtens dualisme under den russiske revolution har bevist, at "arbejdernes og bøndernes demokratiske diktatur" uundgåeligt vil forandre sig enten til proletariats diktatur eller til borgerskabets diktatur efter en kort periode. Trotsky udstrakte denne lære til revolutionen i Kina, og vi ser idag dens bekræftelse i alle de antikoloniale oprørs borgerlige udgang. "Medens de russiske narodnikere og mensjevikker åbenlyst gav deres kortvarige "diktatur" form af en magtens dualisme, så havde det kinesiske "revolutionære demokrati" derimod ikke udviklet sig tilstrækkeligt til at nå dette. Og da historien ikke arbejder på

bestilling, er der ikke andet for end at blive klar over, at der ikke er og ikke vil komme et andet "demokratisk diktatur" end det, der er blevet udøvet af Kuomintang siden 1925" (Trotsky, Den Kommunistiske Internationale efter Lenin).

17) Efter i lang tid at have været uvidende om agrarbevægelsen og bøndernes bevæbning, blev stalinisterne så forblandede af det, at de efterhånden anså det for noget "originalt ved den kinesiske revolution og for fundamentet i det nye demokrati".

"Det nationale spørgsmål er i grunden et spørgsmål om bønderne", erklærede Stalin. Og Mao kommenterer: "det betyder, at den kinesiske revolution i grunden er en bonderevolution, og at kampen mod den japan-ske besættelsesmagt i grunden er en bondekamp. Det nye demokratis regime består i grunden i at give magten til bønderne" (Om nyt demokrati).

For os er dette ikke noget originalt ved de borgerlige revolutioner i den imperialistiske epoke. I fortiden har alle borgerlige revolutioner bragt bønderne til oprør på forskellig vis og tilmed bevæbnet og organiseret dem; alle har de i forskelligt omfang bevirket nogle dybtgående forandringer af landbruget. Men marxismen har altid understreget bondeklassens historisk bestemte mangel på en egen politik. Den har vist, at agraropstandene, der er integreret del af de borgerlige revolutioner, kun er lykkedes under byernes ledelse og ved at afstå magten til byerne. Allerede Manifestet holdt fast på bøndernes dobbelte karakter og på årsagerne til, at de ikke kan handle som en uafhængig klasse. Bonden er ikke andet end den sociale repræsentant for borgerlige forhold; politisk lader han sig altid repræsentere af andre.

Overfor alle forkæmperne for bøndernes "socialisme", der såvel i Rusland som i Kina anklagede os for at "undervurdere" bønderne, har vi altid opstillet den marxistiske lære: at det originale ved Østens revolutioner ikke består i bondemassernes bevæbnede deltagelse men i perspektivet for en proletarisk ledelse mod mål, der ikke uundgåeligt var de borgerlige.

18) Det kinesiske proletariats nederlag forklarer, hvorfor revolutionen har måttet genopstå med udgangspunkt i landområderne, men retfærdiggør ikke, at kommunisterne har ombyttet deres klassesyn med teorien om bøndernes "socialisme". I 1848-49 havde den tyske revolutions fiasko efterladt proletariatet i en lignende politisk uorden, og bragt det i fare for at blive opslugt af det småborgerlige demokrati. Det er imod denne fare, at Marx og Engels skrev deres kendte HENVENDELSE TIL KOMMUNISTERNES LIGA (Henvendelse fra centralledelsen til

forbundet, marts 1850). Mod de småborgerlige radikale, "der stræber efter at indblande arbejderne i en partiorganisation, hvor de almindelige socialdemokratiske fraser dominerer og skjuler småborger-skabets specielle interesser", påminder Henvendelsen om nødvendigheden af et uafhængigt klasseparti.

Imod enhver form for småborgerlig demokratisk magt udsender Marx og Engels således den proletariske revolutions parole: "Arbejderne må ved siden af de nye officielle regeringer samtidig indsætte deres egne revolutionære arbejderregeringer, det være sig i form af kommuneråd eller arbejderklubber eller arbejderkomiteer, således at de borgerlige demokratiske regeringer ikke alene straks mister arbejdernes støtte, men straks fra første færd ser sig overvåget og truet af myndigheder, bag hvilke hele arbejdernes masse står".

Dette er marxismens klassiske svar på de reaktionære formler om "arbejder- og bondepartier", om "arbejder- og bonderegeringer" og om "nyt" demokrati. Henvendelsen af 1850 er klart rettet mod disse. Når Marx og Engels ikke der taler om "demokratisk diktatur", skyldes det, at dette ikke kunne være proletariats parole overfor de demokratiske småborgeres agitation. Stalin og Mao kan ikke engang støtte sig til, at der i Tyskland skulle mangle den specielle "originalitet", som man foregiver at have fundet i Kina eller endog i Rusland: agrarrevolutionen. Tvært imod, så foruddiskonterede Marx og Engels mere end een gang en "genudgivelse" af sekstenhundredetallets bondekrig under proletariats politiske ledelse i datidens Tyskland.

19) Hverken den borgerlige tyske revolution eller den russiske revolution afslører hemmeligheden om en "folkemagt", som en stabil repræsentant for en blok af klasser. Længe før 1917 havde Lenin forklaret formelen om "arbejderne og bøndernes revolutionære og demokratiske diktatur" som proletariats magt, "der støtter sig til bønderne" eller som "slæber bønderne efter sig". Det var ikke en formel for enhedsfront eller "demokrati". Således udlægger han det i april 1917 og følger derved Marx og Engels op: "Proletariats og bøndernes revolutionære og demokratiske diktatur er allerede blevet virkeliggjort i den russiske revolution, thi denne "formel" forudsiger ikke en klasseforbindelse, ej heller en konkret politiks institution, der realiserer denne indbyrdes forbindelse, dette samarbejde. "Sovjetten af arbejder- og soldaterdeputerede", er måden hvorpå udviklingen har virkeliggjort dette diktatur... Der eksisterer samtidig side om side såvel borgerskabets herredømme (Lvovs og Gutckovs regering) som proletariats og bøndernes revolutionære og demokra-

tiske diktatur, der frivilligt afgiver magten til borgerskabet og forandrer sig til et borgerskabets vedhæng... Den opgave, der hører til dagens orden er en anden, en ny opgave: adskillelsen indenfor dette diktatur af de proletariske elementer (de defaitistiske, internationalistiske, "kommunistiske", de der ønsker Kommunen) fra den lille ejendoms eller småborgerskabets elementer" (Lenin, Brev om taktikken).

Mellem februar og oktober var narodnikerne og mensjevikerne rabiater tilhængere af "demokratisk diktatur" og anklagede Lenin for at "undervurdere" bønderne eller for at ville "overspringe" etappen med borgerlige sociale reformer. Bolsjevikkerne erindrede derimod om, at det ikke drejede sig om at "indføre socialisme" i Rusland, men om at gribe den politiske magt. Således viste de, hvorledes det proletariske diktatur virkeliggør de økonomiske reformer fra det småborgerlige demokrati.

2o) Efter kapitulationen overfor det kinesiske liberale borgerskab, havde "kampen mod trotskismen" det formål - indenfor det besejrede proletariats rækker - at sikre en triumf for den stillingtagen, der var blevet forsvaret af narodnikerne og mensjevikerne under den russiske revolution. Og det var Mao, dengang allerede medlem af Kuomintang's Centralkomite, der som bøndernes nye agitator gennemførte denne opgave.

For os har han hverken "reddet" eller "genopbygget" proletariatets parti ved at føre det "op i bjergene" og ved at drive det ind i bondeguerillaen. Han har simpelthen druknet partiet i den store småborgerlige grød, som Lenin i april 1917 og Marx i marts 1850 havde vist at afholde kommunisterne fra. Mao har ikke engang fjernet spørgsmålet om magten i den kinesiske revolution fra de småborgerlige illusioner, som havde tilladt Chiang Kai-sheks undertrykkelsesvirksomhed i 1927. Teorien om "nyt demokrati" er ikke andet end en udvikling af disse illusioner i en periode og i et land, hvor det "nationale" borgerskabs svaghed ikke gav andre muligheder for at opbygge en borgerlig magt end ved hjælp af "folkets" og bøndernes masser, der selv var så uduelige og sene til at organisere sig.

De småborgerlige demokrater ynder at tillægge "reaktionen" skylden for deres vanskeligheder ved at forene sig "effektivt", for deres mangel på karakter og for deres medfødte ustabilitet. Marxismen anser det derimod for en afspejling af deres økonomisk ustabile situation. At appellere til disse massers politiske initiativ for at grundlægge en national stat, for at bekæmpe imperialismen og for at virkeliggøre det socialistiske program, er ikke blot at fornægte Marx og Lenin, men også at sætte enhver revolutionær bevægelse på spil. For os bevises dette tilstrækkeligt af den kinesiske revolutions uendeligt mange omskif-

telser, og endnu idag af det blodige anarki, som størstedelen af Afrika kæmper for at komme løs af.

Derfor kasserede Lenin i 1917 "den gamle formel" om det "revolutionære og demokratiske diktatur", som narodnikere og mensjevikker ville "virkeliggøre"... gennem den grundlovgivende forsamling. På samme måde kastede bolsjevikkerne navnet "det socialdemokratiske parti" ned i II Internationales arkiv.

Thi - og dette gælder også for "nyt demokrati" - "i virkelig heden udtrykker "demokratiet" den ene gang borgerskabets diktatur og den anden gang småborgerskabets magtesløse reformisme, der underkaster sig borgerskabets diktatur" (Lenin, Den proletariske revolution og renegaten Kautsky).

"DEN MAGTESLØSE SMÅBORGERLIGE REFORMISME"

21) I deres Henvendelse advarer Marx og Engels de tyske proletarer om, at det småborgerlige demokrati ville spille den samme forræderiske rolle som det liberale borgerskab under den revolutionære forandring af de sociale og politiske strukturer. Disse forudsigelser virkelig-gjordes i Rusland med de socialrevolutionære. Det kinesiske eksempel giver os den absolutte bekræftelse herpå, i en hel historisk periodes målestok og i et helt lands omfang.

"Langt fra at ville revolutionere hele samfundet for det revolutionære proletariat tilstræber de demokratiske småborgere en ændring af samfundstilstandene, hvorved det bestående samfund gøres så behageligt og bekvemt som muligt. De forlanger derfor... at den store kapitals tryk på den lille kapital skal fjernes ved hjælp af offentlige kreditinstitutter og love mod åger, hvorved det bliver muligt for dem og bønderne at få lån hos staten på gunstige vilkår i stedet for hos kapitalisterne; endvidere at der gennemføres borgerlige ejendomsforhold på landet ved fuldstændig afskaffelse af feudalismen... Hvad arbejderne angår, står det frem for alt fast, at de skal vedblive at være lønarbejdere som hidtil, blot ønsker de demokratiske småborgere, at arbejderne skal have bedre løn og en sikker eksistens og håber at opnå dette ved, at de delvis beskæftiges af staten samt ved velgørehedsforanstaltninger... Disse krav kan imidlertid på ingen måde tilfredsstille proletariats behov. Mens de demokratiske småborgere vil bringe revolutionen til afslutning så hurtigt som muligt og højest vil gennemføre ovenstående krav, er det vor interesse og vor opgave at gøre revolutionen permanent, indtil alle mere eller mindre besiddende klasser er fortrængt fra herredømmet, statsmagten erobret af proletariatet, og proletarernes sammenslutning ikke blot i et enkelt land, men i alle herskende lande på jorden er så langt fremskreden,

at konkurrencen mellem proletarerne i disse lande er ophørt, og i det mindste de afgørende produktivkræfter er koncentreret i proletarernes hænder. Det kan for os ikke dreje sig om en forandring af privatejendommen, men kun om dens tilintetgørelse, ikke om en tilsløring af klassemodsatningerne, men om klassernes ophævelse, ikke om en forbedring af det bestående samfund, men om grundlæggelse af et nyt."

22) I agrarspørgsmålet har Maos parti intet gjort for at bekæmpe de småborgerlige tendenser, der var ivrige efter at understrege bruddet med de gamle sociale forhold ved hjælp af en juridisk kroning af bondeejendommens hellige rettigheder. Og alle de forkyndte reformer efter oprettelsen af Folkerepublikken har kun forudset en større koncentration af landbruget på grundlag af den enkelte produktions udvikling, af den enkelte bondes "interesser" og af statens "hjælp" til ham. Da disse rammer, som er de borgerlige produktionsforholds rammer, skulle overskrides, var den sociale katastrofe der fulgte ikke mindre alvorlig end den, der opstod ved Stalins falske kollektivisering i Rusland.

Når man trækker linjerne op, så indskrænker den berømte "agrarrevolution" sig til en vanskelig akkumulation af kapital i de kinesiske landområder i overensstemmelse med de to klassiske faser af det kapitalistiske landbrugs udvikling: først oprettelsen af bondeejendommen, dernæst en langsommelig eksproprierings- og koncentrations-udvikling under pres fra de borgerlige produktionskræfter og fra en oppustet markedsøkonomi.

"Vi vil først kæmpe for en nedsættelse af lejemålene og rentefoden i hele landet, dernæst vil vi ved anvendelse af egnede midler gradvis opnå, at hver bonde får sin egen mark... Hvis man senere hjælper bønderne til gradvis at organisere sig, af egen fri vilje, i andelsforetagender for landbrugsproduktion eller andet, så vil dette fremkalde en forøgelse af produktivkræfterne" (Mao, Om regeringskoalition).

Det har været nødvendigt med 25 år (1927-52) før den første fase afsluttedes: beslaglæggelse og fordeling. Men før Kina får et "moderne", koncentreret, dvs. fuldstændigt kapitalistisk landbrug, kan vi håbe, at verdens kommunistiske proletariat har besejret bøndernes og småborgerskabets nationale "socialisme".

23) I det kinesiske landbrugs historiske udvikling ser vi bekræftelsen på dets borgerlige karakter. Men udfra det kinesiske Kommunistpartis landbrugspolitik fører vi en principiel kritik: den har kun afspejlet ovennævnte udviklings molekylære processer uden at forsøge at foregribe dens sociale følger, først og fremmest omveltningen af de borgerlige ejendomsforhold. Vi citerer endnu engang Henvendelsen af 1850:

"Det første punkt, hvor de borgerlige demokrater kommer i konflikt med

arbejderne, vil være feudalismens ophævelse; ligesom i den første franske revolution vil småborgerne give bønderne adelens jord som fri ejendom, dvs. lade landproletariatet bestå og danne en småborgerlig bondeklasse, der gennemgår det samme kredsløb af forarmelse og forgældethed, som den franske bonde endnu er midt i.

Arbejderne må træde op mod denne plan i landproletariatets og i deres egen interesse. De må forlange, at adelens konfiskerede jord bliver statseje og forvandles til arbejderkolonier, som det samvirkende landproletariat dyrker med alle det store landbrugs fordele. Herved får fællesejets princip samtidig et fast grundlag midt i de ustabile borgerlige ejendomsforhold."

For kommunisterne drejede det sig ikke om at fastslå, om det småborgerlige Kina eller Rusland var "modne" for denne forandring: tilintetgørelsen af det borgerlige herredømme kunne kun tænkes på det internationale plan. Det drejede sig heller ikke om i et givet land at opfinde nogle "kollektivistiske" recepter for at fremskynde den økonomiske udvikling. "Vi skriver et dekret, ikke et program", sagde Lenin, da han kommenterede "Dekretet om jorden", som var blevet angrebet for at være de socialrevolutionæres program. På et punkt adskilte dette dekret sig nemlig fra deres program: bøndernes ambitioner blev ikke indelukket i en definitiv juridisk form (fordeling, nationalisering); heri består hele den programmæssige forskel mellem national "socialisme" og international kommunisme.

24) Den småborgerlige politik fra Maos parti kommer endnu klarere til syne i "spørgsmålet om arbejderne". Langt fra at kæmpe for afskaffelsen af lønarbejdet proklamerer Kinas Kommunistparti foreningen af kapital og arbejde, og udelader ingen "velgørenhedsforanstaltninger" i sin iver efter at følge den "socialistiske" tradition a la Louis Blanc. "Den kinesiske arbejderklasses opgave er ikke blot at **kæmpe** for en nydemokratisk stat, men også at kæmpe for Kinas industrialisering og for at organisere dets landbrug på et nyt grundlag. I den nydemokratiske stat vil man anvende en politik, hvis formål er at regulere forholdet mellem kapital og arbejde. På den ene side vil arbejdernes rettigheder blive beskyttet: afhængigt af den konkrete situation vil man fastsætte arbejdsdagen til 8 eller 10 timer, man vil skaffe den nødvendige hjælp til de arbejdsløse, man vil oprette sociale forsikringsselskaber og bevare fagforeningsrettighederne. På den anden side vil man garantere statsbedrifterne, de private foretagender og andelsforetagenderne de fornuftige indkomster fra en rationel drift. Alle disse foranstaltninger vil have til formål, at såvel staten som individerne, såvel arbejdet som kapitalen i fællesskab bidrager til industri-produktionens udvikling" (Mao, Om koalitionsregering).

Et sådant program og en sådan praksis adskiller sig i intet fra de fræskredne kapitalistiske landes gamle reformisme, ejheller er de spor forskellige fra de valgtaler, som holdes af en hvilken som helst vestlig "progressiv" folketingsmand eller "reaktionær" minister.

Ved at kalde det "socialisme" og erklære sig for dets eneforhandler i konkurrence med Moskva, har Mao bragt sig op på det samme "ideologiske plan, hvor verdens borgerlige kræfter hører hjemme, og hvor han har mistet sin glorie som bondeagitator.

I Kina er det småborgerlige demokrati ophørt med at være revolutionært siden 1927; det blev reformistisk endnu før det havde statsmagten; idag er det reaktionært, idet det fremstiller sine illusioner og især sin social-økonomiske praksis med etiketten "opbygning af socialisme". Dette udgør hele den politiske betydning, som vi tillægger Pekings konflikt med Moskva.

25) Således afsluttes den kinesiske "narodnikismes" historiske skæbne. Lige siden den første borgerlige revolution i 1911 har Lenin understreget det dobbelte synspunkt i Sun Yat-sens ideologi. Utopisk var tanken at realisere "socialismen" gennem en nationalisering af jorden, "indskrænkning" af storkapitalen og den "ærlige" anvendelse af en industriel udviklingsplan, der skulle være aftalt med stormagterne. Men dette program havde et borgerligt-revolutionært indhold, som bolsjevikkerne forstod at genkende i Kina som i Rusland. Ved at anvende og realisere det, har Maos parti givet dette program den eneste "originale udvikling", som var det forbeholdt: "bondesocialismens" utopi er blevet til den reaktionære ideologi i den kinesiske "opbygning af socialisme" og dens revolutionære indhold har opløst sig i de småborgerlige reformers hav.

Således er det kinesiske småborgerskabs politiske ideologi degenereret længe efter, at historien havde underskrevet dens dødsdom. I modsætning hertil kunne Lenin i det fjerne 1894 under det russiske proletariats første skridt meddele "folkevennernes" ideologiske bankerot, mange årtier før deres "folkelige" magt så dagens lys.

"I virkeligheden spaltes landområderne. Eller rettere de er allerede fuldstændigt opspaltede. Og med dem er den gamle bondesocialisme blevet opdelt i Rusland: på den ene side er den veget for arbejderne socialisme, og på den anden side er den udartet til en vulgær småborgerlig radikalisme. Denne forandring kan ikke kaldes for andet end en udartning. Den doktrin, der stammer fra tanken om bøndernes eget herredømme og fra vor udviklings oprindelige udgangspunkt, har avlet en indbildsk, selvopfundet og tilpasset teori, der ikke længere kan benægte, at vareøkonomien er blevet grundlaget for den økonomiske udvikling og dermed har forandret sig til kapitalistisk økonomi; men den vil hverken

se alle produktionsforholds borgerlige karakter eller klassekampens nødvendighed under dette regime. Fra at være et politisk program, der satte sig for at rejse bønderne gennem den socialistiske revolution mod det nuværende samfunds grundlag, er det blevet til et program, der sætter sig for at lappe på og "forbedre" bondens situation ved at bibeholde det nuværende samfunds grundlag "(Lenin, Hvad er "Folkevennerne"...).

DET BORGERLIGE ØSTENS MODSÆTNINGSFORHOLD

26) Til forskel fra Indien og andre kolonilande, kom Kina ind i den moderne historie som "alles koloni". Hurtigt betød kapitaleksporten mere end eksporten af industriprodukter fra det gamle engelske industricenter. For at beskytte deres investeringer "enedes" stormagterne om en deling af landet i interessesfærer. I Peking rådede det samlede diplomatkorps over statens finanser. Som Lenin påviste det, så afspejlede denne situation kapitalismens overgang til sit højeste stadium: imperialismen. Wilsons program om "koloniernes internationalisering", og dens "super-imperialistiske" udgave hos Kautsky og Sun Yat-sens plan om at skabe et stormagternes selskab til udvikling af et "uafhængigt" Kina, havde alle det samme objektive udgangspunkt og grundlag.

Lenin skrev i "Imperialismen": "Lad os antage, at alle de imperialistiske magter danner en alliance for den "fredelige" deling af disse asiatiske lande . Det vil være "finanskapitalens forening på verdensplan". Der findes praktiske eksempler på en sådan alliance i det XX århundredes historie: stormagternes forhold til Kina. Der opstår et spørgsmål: er det "tænkeligt" at medens kapitalismen består (og det er den betingelse, Kautsky går ud fra) så vil sådanne alliancer være langvarige og udelukke sammenstød, konflikter og kamp under alle mulige former?".

Kinas eksempel har vist, at det var utænkeligt. Det land, som i begyndelsen af århundredet gav de største løfter for den kapitalistiske udvikling og de sikreste garantier for profit, er blevet borgerkrigenes og den imperialistiske konkurrences lukkede kampplads. Endvidere har verdensimperialismen, ansigt til ansigt med udbudet af disse modsætninger, måttet give afkald på sine økonomiske "planer" i Kina ved at overføre kapitalernes vilde indbyrdes konkurrence til de gamle kolonier og halvkolonier: Indien, Afrika og Sydamerika. Der opstår de amerikansk-russiske Wilsonners og Kautskyers "udviklingsplaner" og forløjede pacifisme. Men der forberedes også og i langt større omfang de næste revolutionære eksplosioner.

27) Maos parti har gjort alt for at dets sejr ikke fik karakter af et voldsomt brud med den imperialistiske kæde i Asien. Ved at træde ind i verdenskrigen endnu mere fuldstændigt end Sun Yat-sen, gjorde Kinas Kommunistparti de illusioner til sine egne, som havde været næret af det liberale kinesiske borgerskab om et "nationernes forbund" og om et "internationalt samarbejde", som Kina skulle have nydt godt af.

"Kinas Kommunistparti billiger det Atlantiske Dokument (Atlantic Charter) og beslutningerne fra konferencerne i Moskva, Teheran og Jalta... Det kinesiske Kommunistpartis grundlæggende principper i udenrigspolitik er følgende: at oprette og udvikle diplomatiske forbindelser med alle lande, løse alle spørgsmål om fællesforhold... ved at gå ud fra nødvendigheden af at knuse de fascistiske angribere, at bevare den internationale fred, gensidigt at respektere uafhængigheden og staternes ligeberettigelse, at samarbejde i staternes og folkenes interesse" (Mao, Om koalitionsregering, 1945).

Siden 1924 havde Sun Yat-sen konstateret dette programs fallit! Mao er ikke blot forblevet ham tro, men prædiker det samme program i form af "socialisme": "De socialistiske lande, store eller små, økonomisk udviklede eller ej, skal oprette deres indbyrdes forhold på grundlag af principperne om fuldstændig lighed, om respekt for den territoriale integritet, om suverænitet og uafhængighed, om ikke-indblanding i indre anliggender såvel som om gensidig støtte og hjælp" (Brev i 25 punkter fra den 14-6-1963).

Imod den småborgerlige utopi om en fædrelandenes "socialisme", der virkeliggør en "harmonisk" udvikling ved hjælp af en "ligelig" handel, kræver vi tilintetgørelsen af de borgerlige fædrelande og oprettelsen af ikke-handelsmæssige forhold, som netop ikke vil være "ligelige" mellem landene, hvor man imorgen vil oprette proletariats diktatur!

28) Langt fra at afspejle "ideologiske modsætninger" befinder den russisk-kinesiske konflikt sig på de nationale borgerlige interesser sædvanlige plan. Det er ubestrideligt, at USSR's kompromisser med det indfødte borgerskab eller med den udenlandske imperialisme forsinkede oprettelsen af nationale borgerlige stater i Østen indtil slutningen af II verdenskrig. Akkurat som den russiske revolution havde genopvækket Asiens antikoloniale oprør, sådan bremsede den stalinistiske kontrarevolution deres udvikling. Men Maos parti, som idag rejser sig mod Moskva, har aldrig anklaget dette forræderi: hverken i 1937, da Kinas Kommunistparti ændrede kurs og trådte ind i "Folkefronten" ved atter at knytte alliancer med Chiang Kai-shek, eller i 1945, da Stalin sluttede en traktat med samme Chiang om fred og venskab, som skulle vare...30 år.

Det er derfor hverken et samvittighedsfuldt forsvar for den antikolonia-

listiske bevægelses interesser eller en kritik af den russiske "socialisme", der er årsagen til den kinesisk-russiske konflikt; men derimod modsætningen mellem den kinesiske kapitalismes udvikling og den russiske imperialismes interesser:

"Det er endnu mere absurd at overføre den praksis, der består i at tilvejebringe profitter på andres bekostning, til forholdet mellem de socialistiske lande - en praksis, der karakteriserer forholdene mellem kapitalistiske lande - og nå helt til at mene, at den "økonomiske integration" og det "fælles marked", der indføres af de monopolistiske grupper for at samle sig afsætningsmarkeder og dele profitter, kan tjene til eksempel for de socialistiske lande i deres gensidige hjælp og i deres økonomiske samarbejde"(Brev i 25 punkter).

29) Det "program", som Stalin lod Internationalens VI Kongres antage, udelukkede Kina og de andre tilbagestående lande fra, hvad det nyligt havde tilskrevet Rusland: det privilegium at "opbygge socialisme" inden for sine nationale grænser. I det øjeblik, hvor den russiske kapitalismes interesser er blevet integreret i verdensmarkedet, så genoptager Kina for egen regning dette gamle stalinistiske slogan. Om hvilket vi gentager, hvad Trotsky sagde om den "russiske socialisme": "Verdens arbejdsdeling, afhængighedsforholdet mellem den russiske industri og den fremmede teknik, afhængighedsforholdet mellem de fremskredne landes produktivkræfter og de asiatiske råvarer osv. gør det umuligt at opbygge et selvstændigt og isoleret socialistisk samfund i et hvilket som helst land i verden"(Tesar om den permanente revolution).

"Opbygningen af socialisme" i Kina kan ikke betyde andet end kapitalens akkumulation og udbredelse af vareøkonomien. Men det lykkes ikke for denne teori at tilsløre nogle meget skarpere modsætninger. Den russisk-kinesiske konflikt, alle de nationale borgerlige bevægelser historie i Asien og Afrika, og alle konferencer om verdenshandelen har understreget den voksende forsinkelse for de tilbagestående lande (uanset om de er "uafhængige" eller "socialistiske") i forhold til den håndfuld imperialistiske stormagter, der besidder hele den politiske, økonomiske og militære magt i verden.

30) For at afværge den skæbne, der venter de tilbagestående landes borgerskaber, anstrenger de sig for med alle midler at lade deres politiske og nationale frigørelse passere som pant for de udbyttede massers menneskelige og sociale frigørelse. I det de på to måder er ofre for deres borgerskab og for de modsætninger, der er ophobede af verdensimperialisme, så vil proletarene i de forhenværende kolonier finde stadig flere grunde til at bryde med den demokratiske og reformis-

tiske ideologi. De vil så huske, at marxismen og Lenins Internationale aldrig havde ventet, at det politiske demokrati og den nationale uafhængighed skulle frigøre kolonifolkene fra enhver udbytning:

"I sine tendenser til ekspansion køber og tilknytter finanskapitalismen sig "frivilligt" den frieste af de demokratiske og republikanske regeringer og funktionærene fra et hvilket som helst land uanset "uafhængighed". Finanskapitalens herredømme kan - ligesom kapitalen i al almindelighed - ikke undertrykkes af nogen reform inden for det politiske demokratis område; og den er selv helt og holdent bestemt af dette område. Men dette finanskapitalens herredømme sletter ikke betydningen af det politiske demokrati, som en friere, større og klarere form for klasseundertrykkelsen og klassekampen"(Tesar om den socialistiske revolution og folkenes selvbestemmelsesret, Lenin 1916).

Det er imod denne friere, større og klarere form for klasseundertrykkelse, at proletariatet i det "folkelige" Kina som i det russisk-amerikanske Indien kommer til at genoptage sin kamp.

DISSE TESER OM DET KINESISKE SPØRGSMÅL BLEV FORELAGT VED
GENERALFORSAMLINGEN I MARSEILLE DEN 11-13 JULI 1964

=====

PARTIAKTIVITET:

"Det Internationale Kommunistiske Partis program" er udkommet som trykt folder og sendes gratis til enhver, der henvender sig på
POSTBOX 61 - 2880 BAGSVÆRD .

Dobbeltnummeret (43-44, s.112, 8,00kr.) af vort teoretiske organ (på fransk sprog) "PROGRAMME COMMUNISTE" er udkommet og indeholder de marxistiske analyser af følgende emner: 1. "Angstens parti" - 2. "Venstre-radikalismen" er blot den reformistiske opportunistes andet ansigt (ang. Brdr. Cohn-Bendits bog: "Venstreradikalismen - kur mod kommunismens alderdomssvækkelse") - 3. Den marxistiske teori om mønt og valuta - 4. Marxisme og borgerlig videnskab - 5. Den Kommunistiske Internationales optagelsesbestemmelser.